

Arrest

nr. 163 389 van 2 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 27 juni 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 27 juni 2008. Hij is vergezeld van zijn echtgenote.

Op 10 maart 2009 dient verzoekers echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 maart 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoeker en zijn echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2009 nrs. 29 052 en 29 053 worden aan verzoeker en zijn echtgenote eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 2 oktober 2009 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard en wordt het gezin in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 4 februari 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies inzake deze aanvraag.

Op 19 januari 2012 dient verzoekers echtgenote samen met verzoeker een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 10 mei 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies in de tweede aanvraag.

Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Op 14 en 16 augustus 2012 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Het beroep tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 14 februari 2014 nr. 118 891.

Op 21 september 2012 wordt de beslissing van 22 mei 2012 ingetrokken.

Op 16 oktober 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de tweede aanvraag.

Op 19 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekers echtgenote om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 december 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer een advies in het kader van de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer opnieuw een advies in het kader van de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de eerste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 24 januari 2013 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoeker en zijn echtgenote dienen een beroep in tegen deze drie beslissingen van 24 januari 2013. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 126 649.

Op 11 maart 2013 wordt de beslissing van 19 oktober 2012 ingetrokken.

Op 18 maart 2013 geeft de ambtenaar-geneesheer een nieuw advies inzake de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 maart 2013 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 25 augustus 2014 dient de echtgenote van verzoeker samen met verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 2 oktober 2014 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 20 oktober 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 oktober 2014 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote bevelen genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 oktober 2014 worden ten opzichte van verzoeker en zijn echtgenote inreisverboden genomen (bijlage 13sexies).

Op 26 februari 2015 dient de echtgenote van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2015 dient verzoeker eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers echtgenote onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 juli 2015 worden volgende beslissingen aan verzoeker en zijn echtgenote ter kennis gebracht:

- de beslissing van 20 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard;
- de bevelen om het grondgebied te verlaten van 20 oktober 2014;
- de inreisverboden van 20 oktober 2014;
- de beslissingen van 2 juni 2015 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard.

Verzoeker en zijn echtgenote stellen vervolgens volgende beroepen in:

- tegen de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet: rolnummer 176 940;
- tegen het bevel genomen ten opzichte van verzoekers echtgenote: rolnummer 177 013;
- tegen het bevel genomen ten opzichte van verzoeker: rolnummer 176 953;
- tegen het inreisverbod genomen ten opzichte van verzoekers echtgenote: rolnummer 177 010;
- tegen het inreisverbod genomen ten opzichte van verzoeker: rolnummer 176 957.

Huidig beroep is gericht tegen het inreisverbod dat aan verzoeker werd gegeven:

"(...)

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: D., H.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Jerevan

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

De beslissing tot verwijdering van 20.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten 20.3.2013, betekend 4.4.2013. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar. (...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11, §1 en artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

Geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 §1 tweede lid, 2° en vierde lid vreemdelingenwet.

Dit artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen.

Het artikel handelt niet over het nemen op zich van het inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod, dus over een modaliteit van het inreisverbod en niet over het inreisverbod op zich.

Er is in de vreemdelingenwetgeving geen grondslag voor het nemen op zich van het inreisverbod, zoals dit bijvoorbeeld wel het geval is voor het nemen van een bevel (artikel 7 Vreemdelingenwet), alleszins duidt de beslissing geen wettelijke basis aan.

Ondergeschikt,

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid, 2°.

Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van art. 74/11 § 1.

Dat art. 74/11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Tweede onderdeel,

Wat betreft de niet motivering van de beslissing en van de termijn van twee jaar

De beslissing vermeldt als wettelijke basis art. 74/11 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet met als argument dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

"Bevel om het grondgebied te verlaten 20.3.2013, betekend 4.4.2013. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar".

Verzoeker meent dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom er in haar geval een termijn van twee jaar wordt gehanteerd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dat verzoeker deel uitmaakt van een gezin in de zin van artikel 8 EVRM; hij verblijft samen met zijn vrouw en hun twee minderjarige kinderen in België.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de

Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi willekeurige wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van twee jaar.

Waarom precies deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

De wet vereist echter dat beslist en dus gemotiveerd wordt door rekening te houden „met de specifieke omstandigheden van elk geval. “

Dit gebeurt in casu niet.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11 §1, 74/11 §1 2-2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, van de onbevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissing, van artikel 8 EVRM, evenals van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Zij maakt eveneens melding van machtsmisbruik.

Zij betoogt in een eerste onderdeel dat er in de Vreemdelingenwet geen grondslag is voor het nemen op zich van een inreisverbod en ondergeschikt dat artikel 74/11 §1 niet voorziet in een delegatie bevoegdheid van de Minister aan een gemachtigde. In een tweede onderdeel stelt zij dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom de maximumtermijn van twee jaar wordt gehanteerd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het betoog van verzoekende partij feitelijke grondslag mist. Het bestreden inreisverbod is immers als volgt gemotiveerd:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten 20 3 2013, betekend op 4 4 2013. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar."

De bestreden beslissing is derhalve gesteund op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

" De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.(...)"

Aangezien verzoekende partij geen aanstalten heeft gemaakt gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en aldus niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, werd aan haar een bevel gegeven om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Aangezien aan haar geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, gaat het bevel gepaard met een inreisverbod.

In de bestreden beslissing worden de determinerende juridische en feitelijke motieven weergegeven, zodat voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Verzoekende partij kan

derhalve niet voorhouden als zou niet gemotiveerd zijn waarom een bevel wordt opgelegd voor de duur van twee jaar en als zou de voorliggende beslissing geen wettelijke basis aangeven.

Aangaande haar betoog dat er sprake is van een onbevoegdheid van het nemen van de bestreden beslissing dient te worden opgemerkt dat artikel 5 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 18 maart 2009 luidt als volgt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van adviseur uitoefenen of tot de A3-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 4bis, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 39/56, tweede lid; artikel 39/73, § 1, tweede lid; artikel 46bis; artikel 74/4bis, § 1, eerste en derde lid; artikel 74/11, § 1, leden 3 en 4; artikel 74/12, § 1 tot § 3; artikel 74/17, § 2, vierde en vijfde leden]1. De personeelsleden binnen het bureau Permanentie van de Directie Controle Binnenland en Grenzen van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren zijn eveneens bevoegd voor de toepassing van artikel 74/11, § 1, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980.” (eigen onderlijning)

In arrest nr. 231.043 van de Raad van State van 29 april 2015 werd onder meer het volgende geoordeeld:

“Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de duur van het inreisverbod, de gevallen waarin een inreisverbod met een maximum van drie jaar moet worden opgelegd en de gevallen waarin een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. Hierin is niet uitdrukkelijk bepaald wie dergelijk inreisverbod moet of kan opleggen.”

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat er geen wettelijke grondslag is voor het inreisverbod.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat vermeld wordt in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk als rechtsgrond artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van dit tweede lid blijkt dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden gegeven in het geval in de verwijderingsbeslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker geen gevolg gegeven had aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten en dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan had. In dat geval voorziet artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet dat aan verzoeker een inreisverbod kan worden gegeven en dit met een maximumtermijn van drie jaar. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat er geen rechtsgrond is voor het nemen van een inreisverbod.

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat, bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod, rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Deze beoordeling staat los van de vaststelling in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod wordt gegeven in het geval er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat er geen wettelijke grondslag is voor het inreisverbod of dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis aanduidt.

3.1.3.2. Verzoeker voert in het eerste onderdeel van het eerste middel tevens aan dat er voor een inreisverbod niet voorzien wordt in een delegatiemogelijkheid.

In dit verband dient te worden gewezen op artikel 74/11, § 2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

De bestreden beslissing werd genomen door T.S, attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In artikel 6, § 1 van het Ministerieel Besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende voorzien:

"Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 74/11, § 1, tweede lid (...)".

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in zijn bewering dat enkel de minister zelf deze beslissing zou kunnen nemen en dat de steller van de akte *in casu* onbevoegd is.

3.1.3.3. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker aan dat niet wordt gemotiveerd waarom er een termijn van twee jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting voldaan heeft. Wat de opgelegde termijn van twee jaar betreft, wordt erop gewezen dat verzoeker niet aantoonde stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom er gekozen wordt voor een termijn van twee jaar, dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dat hij deel uitmaakt van een gezin, dat hij samen met zijn vrouw en hun twee minderjarige kinderen in België verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgend motief voor de duur van twee jaar:

"Bevel om het grondgebied te verlaten 20.3.2013, betekend 4.4.2013. Betrokkene toont niet aan stappen te hebben gezet om het grondgebied te verlaten. Daarom is de termijn van het inreisverbod 2 jaar."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker eveneens een inreisverbod van twee jaar gekregen heeft. De minderjarige kinderen volgen de ouders. Het gezin wordt dus niet van elkaar gescheiden en zowel verzoeker als zijn echtgenote mogen gedurende dezelfde termijn met dezelfde startdatum niet op het Belgisch grondgebied verblijven. Bijgevolg kan niet zomaar gesteld worden dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoeker deel uitmaakt van een gezin.

Verzoeker betwist niet dat hem op 4 april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven en dat hij sindsdien geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het dossier blijkt dat dit motief op een correcte feitenvinding berust. Verzoeker toont evenmin aan dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn. Nu blijkt dat aan verzoeker niet de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd maar een kortere termijn, dat het hele gezin hetzelfde lot ondergaat en dat verzoeker niet betwist in het verleden een bevel gekregen te hebben dat hij niet heeft opgevolgd en sindsdien nog geen stappen heeft gezet om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering voor de termijn van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande bespreking onder punt 3.1.3.4. van dit arrest blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.3.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM maar geeft in het middel niet weer op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk. Ten overvloede wordt erop gewezen dat in de bespreking van het middel gesteld wordt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker eveneens een inreisverbod van twee jaar gekregen heeft. De minderjarige kinderen volgen de ouders. Het gezin wordt dus niet van elkaar gescheiden en zowel verzoeker als zijn echtgenote mogen gedurende dezelfde termijn met dezelfde startdatum niet op het Belgisch grondgebied verblijven.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt;

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/11, §1, artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn gezinstoestand diende in rekening te worden gebracht.

Verzoeker leeft immers reeds geruime tijd in België. Hij leeft hier samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Hij geniet op dit punt de bescherming van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn “administratieve verdediging”, niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden, minstens in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet eens opgenomen in de bestreden beslissing.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 74/11 §1, 74/11 §1 2-2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de E.U. Zij maakt eveneens melding van machtsmisbruik.

Zij betoogt dat indien zij gehoord was geweest, zij had kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand in rekening gebracht had dienen te worden. Zij verwijst hierbij naar haar in België verblijvende echtgenote en twee minderjarige kinderen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat waar verzoekende partij zich beroept op de bescherming van artikel 8 EVRM, uit het administratief dossier blijkt dat haar hele gezin bevolen werd om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor twee jaar kreeg opgelegd. Zij toont derhalve niet aan van haar in België verblijvende gezinsleden gescheiden te worden.

Zij toont evenmin aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen van een gezinsleven elders dan in België, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet weerhouden kan worden.

Zij kan niet dienstig voorhouden als zou op het Bestuur een verplichting rusten om een persoonlijk onderhoud te organiseren vooraf aan het nemen van de bestreden beslissing.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Het vaag en algemeen betoog van verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.2.3.1. Waar verzoeker de schending van dezelfde bepalingen als in het eerste middel aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat dit artikel enkel van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. *In casu* betreft de bestreden beslissing enkel het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd, zodat hij niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan opwerpen.

3.2.3.2. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan de verzoeker gedurende twee jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twiifel dat het opleggen van een inreisverbod een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Voorts blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het opleggen van een inreisverbod heeft dus plaats in het kader van de tenuitvoerlegging van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek*

overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd aangezien niet kan worden ontkend dat een besluit tot het opleggen van een inreisverbod de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

In het kader van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet houdt het hoorrecht voorts in dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de vreemdeling door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken.

Daargelaten de vraag of verzoeker diende te worden gehoord door de gemachtigde alvorens hem een inreisverbod werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoeker voert in het middel aan dat, was hij gehoord geweest, hij zijn gezinstoestand had kunnen vermelden: hij leeft sinds geruime tijd in België samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen, dit gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij volkomen op de hoogte was van de gezinstoestand van verzoeker. Verzoekers echtgenote heeft, al dan niet samen met verzoeker, drie aanvragen ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In deze aanvragen die onontvankelijk of ongegrond werden verklaard, werd melding gemaakt van het gezin en van de medische situatie van de echtgenote. Zowel verzoeker als zijn echtgenote dienden een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin eveneens melding werd gemaakt van de kinderen en van hun verblijf in België.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoeker wel elementen aanvoert waaromtrent hij gehoord had willen worden, maar dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij van al deze elementen reeds op de hoogte was, en desondanks toch de bestreden beslissing heeft genomen. Zodoende dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij had kunnen aanvoeren die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-afgifte van het inreisverbod of het vaststellen van een kortere duur van het inreisverbod. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De schending van het hoorrecht vervat in artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET